

Uitzicht 11

Mijn Hondenleven met Corona...

Even voorstellen: Mijn naam is WOEF. Waarom Woef? Geen idee, maar ik meen weleens gehoord te hebben dat ik ben genoemd naar mijn stem "woef" dus. Raar, want ik zeg altijd "Waf" als ik iets te berde wil brengen. Maar goed, het is een lief gezin waarin ben opgenomen van 5 mensen. Ik ben eigenlijk een weeshond, want wie mijn ouders zijn ??? Men zegt dat ik iets van een bouvier heb en van een schnauzer, beetje Duits-Frans ras dus, en daarom heb ik veel karaktertrekken van een terrier. U snapt het? Ik niet.

Omdat ik er al met al leuk uitzie ben ik uitgezocht en geadopteerd door het gezin M. Ik ben halfhoog, heb een leuke krulstaart - waarover later meer - een flinke snor en sik en twee gerappige oren. Een staat rechtop, de ander hangt er maar wat bij, maar het staat me wel. Verder heb ik veel zwart krulhaar dat wat grijs toont. Maar dat is ook mijn leeftijd. Ik ben immers al acht. Mijn hobby's? Eten, slapen, uitgelaten worden, jagen op koeien, schapen, graven in hopen van konijnen, mollen en muizen vangen, want ik heb een bloedhekel aan dat gekriebel onder mijn poten. En dat jagen op groot vee, ja, dat is vette lol. Ze schrikken zich de rambam als ik ze besluip en opeens zogenaamd hap naar hun achterpoten. Alleen mag ik dat eigenlijk niet en loop ook weleens een tik op, maar a la, het is wel leuk.

Mijn leventje totnutoe was best redelijk geregeld en dat vind ik best. Ik versta een paar woordjes Nederlands en zij - mijn baasjes - begrijpen meestal wel wat ik wil wanneer ik waf, of waf-waf, of juist waf-waf-waf. Zij zeggen tegen mij: Zit en Sta en Af en Hier en Lig en nog een moeilijke Braaf. Daar hoort dan wel een extra lekker brokje bij, omdat ik iets heel moeilijks heb moeten doen en dat is het. Lekker toch?

Ook is mijn programma niet heel ingewikkeld. 's Morgens wil ik graag eerst uit om te plassen en wat andere boodschappen te doen, daarna vlug terug naar mijn etensbak met drinken. Ik kijk toe hoe iedereen zich klaarmaakt om weg te gaan en kruip na een aai van het vrouwtje in mijn mand voor een hele lange pit tot ergens in de middag. Ik word natuurlijk tussendoor een paar keer wakker, rek me dan uit en wandel door de kamer om te zien of er iets te beleven is, maar dat is nooit en ga dan weer slapen. 's Middags komt de bazin eerst, dan de 3 kinderen en is het voor mij even spertijd. Ik houd me gedeisd tot de grootste drukte voorbij is en er gespeeld gaat worden. Leuk, wat pielen met een balletje, wat houtjes sprokkelen en - en dat hoop ik elke dag weer - even naar de weilanden voor een potje koeienpesten of mollenvangen. Als de baas er is, dan mag er flink gelopen worden. Soms loop ik met hem, soms gaan de kinderen mee en mag ik weer met ze spelen. Thuis staat de voerbak gelukkig goed gevuld klaar en met wat boffen ligt er iets extra's in van ander eten dan het mijne. Ik bemoei nu verder nergens meer mee, zoek een rustig plekje en beidt mijn tijd tot de nachtwandeling. Als aan mijn behoeftes is voldaan kuieren de baas en ik op huis aan en zoek ik slaperig mijn mand weer op.

Alleen nu snap ik er niets meer van. Van heel mijn geregelde rustige leventje is niks meer over. Iedereen is al weken thuis in mijn huis! Het is me een gedoe! Van de vroege ochtend tot de late avond ben ik bezig om een rustig plekje te vinden. Allemaal willen ze wat van me. Met de een ga ik vaker dan me lief is, wandelen, anderen willen met me spelen, ik hol me rot achter al die ballen die ik voor ze moet gaan halen, ZOEK, ZOEK, WOEF. Dagelijks halen ze de roskam door mijn vacht, mijn vel voelt helemaal schraal. Ik heb met ze in een hangmat moeten liggen, met anderen ben ik gaan fietsen. Ja, zij fietsen, ik moet mijn evenwicht maar zien te bewaren in een rotmandje achterop. Heb

ik slaap, dan nemen ze me op schoot. Of dat lekker ligt. En het enige dat ik ervan begrijp is dat dat allemaal moet van ene corona. Wat een rotzak is dat. Van hem of haar is mijn rustige bestaanje in een keer veranderd in een echt honds leven. Ik word constant gecommandeerd en waf soms terug "Blaf zelf!" Maar daar moet ik wel mee oppassen, want een stok om het hondje te slaan is gauw gevonden. En dat is minder leuk dan stokjes gaan rapen. Mijn buurhond met wie ik wel eens speel, zei laatst tegen me: Denk er maar aan dat wanneer ze over de hond komen, ze ook weer over de staart komen. Het zal wel weer voorbij gaan. Dus daar houd ik me maar aan. En over staart gesproken, die van mij is ook nog pijnlijk verzwikt vanwege het vele kwispelen dat ik de laatste drie weken tegen iedereen heb moeten doen. Mijn goede hondenleven is met die corona ellende meer en meer een hondenbaan geworden.

Zeg Corona, vind je het goed dat ik je zeg dat wij honden van jou allemaal geen brood meer van lusten? Dat we jou een hondsvot vinden. Geeneens een hond, maar een hondsdolle, stomme, gebeten klerelijer die hopelijk heel vlug en heel lang HET jeukvirus oploopt. En daarna onze baasjes weer aan het werk laat gaan. voor de broodnodige rust in huis. Dit gezegd zijnde, met de groeten van WOEF.

P.A.N.Demie